

Affected en La magnificenza

Claire Croizé & Etienne Guilloteau enceneren een zelfportret

PIETER T'JONCK

Is er zo iets als portretkunst in de dans? En zo ja, hoe kunnen we zo'n portret dan lezen? Pieter T'Jonck buigt zich over de veelzijdige strategieën tot (zelf)portrettering in een dialoog van Claire Croizé en een dubbelportret van Etienne Guilloteau.

Dans kan verhaaltjes vertellen, kan pretenderen de beweging 'an sich' te tonen. Maar van dans, zelfs van beweging in het algemeen, wordt ook vermoed dat het een rechtstreekse toegang biedt tot het innerlijk van de mens. Het gaat dan echter meestal om het ongedachte innerlijk, dat zich onwillekeurig toont, eerder dan de zelfbewuste representatie, het (zelf-) portret. In tegenstelling tot de schilderkunst, waar de treffende gelijkenis een genre is met zijn eigen conventies en geschiedenis, is het choreografische zelfportret zeldzaam en van recente datum. Net als in de schilderkunst blijft het echter een verwarrend ding: het portret laat ons toe om, anders dan in de werkelijkheid, iemand recht in de ogen, en zo recht in de ziel, te kijken, maar toch blijft wat we zien suggestie en vorm. Wat daar achter zit, blijft onpeilbaar en duister, al fascineert het daarom niet minder.